

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1460. usque ad annum 1478

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118332

§. 104. Adversa Papæ valetudo, ejusque obitus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66459](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66459)

nulli Venetias petierunt spe freti, quod Sæcul. XV.
 illico naves conscendere possent, alii vero A.C. 1464.
 Anconam pervenerunt: eo enim audie-
 rant venturum Pontificem, hic vero
 inutilem bello turmam ad suos remisit,
 postquam omnibus benedictionem Apo-
 stolicam, ac plenam poenarum condona-
 tionem indulerat.

§. CIII.

*Cuncta Anconæ parata pro
 discessu Pontificis.*

Cum interim Anconæ nuntiatum esset,
 quod Turcæ haud procul a Ragusa,
 castra posuissent, ac forte eam civitatem
 obsessuri essent, Pontifex, quamquam fe-
 bri admodum violenta agitaretur, nihilo-
 minus illico ipse cum classe sua accur-
 rere statuit spe concepta, si res succede-
 ret, Principes excitatum iri, ut & ipsi
 Papam sequerentur. Verum nuntiato
 hostium recessu Pontificis quoque iter dif-
 ferebatur. Hujus famæ lætitia haud
 parum augebatur ex adventu Veneti Du-
 cis, qui classe sua Anconam ingressus est.

§. CIV.

*Adversa Papæ valetudo, ejusque
 obitus.*

Ast ingravescente indies morbo, Ponti-
 fex, cum jamjam mortis suæ horam
 I 2 appre-

Sæcul. XV. appropinquare intelligeret, vocatis ad se
A.C. 1464. Cardinalibus, orationem ad duas horas
 protractam habuit, qua serio eos hortatus est, ut in seligendo successore solius meriti rationem haberent, non vero illis favere studerent, qui tanto munere indigni essent; præcipue vero eisdem commendavit, ut sacrae adversus Turcas expeditionis consilia urgerent. Denique petita ab omnibus offensarum venia, concessisque indulgentiis Ecclesiae Sacramentis muniri petiit. Ceterum Pius, cum olim Basileæ ex pestilentia gravissime ægrotaret, jam semel S. Oleo unctus erat, quocirca Laurentius Roverella Episcopus Ferrariensis, celebris admodum Theologus, iterato hoc Sacramentum Pontifici administrandum haud esse asseruit. Hæc equidem erat Sæculi duodecimi & paulo amplius quorundam Theologorum sententia, quæ tamen non adeo frequentes Sectatores habuit. Tunc etiam summus Pontifex hac super re cum Ferrariensi Episcopo disputabat, nec tamen huic opinioni inhærendum censuit. Quare sacram unctionem, & sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum devote recepit, ac die quarta Mensis in Vigilia B. Virginis assumptæ placidissime animam Deo reddidit, anno ætatis ferme quinquagesimo nono, Pontificatus sexto, minus tribus diebus.

Papien-

Papiensis Cardinalis ad suos contra Sæcul. XV.
 tres de successoris electione orationem A.C. 1464.
 habuit, atque in ea hæc in laudem Pii
 Pontificis dixit: *Præclaræ virtutis Anti-* Papiens.
stes fuit. Enituit in eo summa religio, sum- epist. 49.
mæ vitæ integritas, singulare ingenium, do- Odor. Ray-
ctrina ingens; humanitas tanta, quantam na'id. ad hunc
nec experti antehac sumus, Et desideraturi annum.
forstam imposterum erimus. Nihilominus Platina in
Pio cetera laudatissimo id vitio verteba- Pium II.
tur a nonnullis, quod erga literatos sui vid. supr. lib.
Sæculi minus liberalis fuerit, in hoc tamen CXI. §. 70.
excusandus, inquit Platina, eo quod tria Ciacon. Vi-
gravissima bella ab eo suscepta ærarium pon- ctorel & Du-
tificium ita continuo exhausissent, ut cere chesn. in vit.
alieno, ac magno quidem sæpe premeretur. Pii II.
 Cum vero nonnulli eundem carperent,
 quod frequentius Roma absens, Pontifi-
 ciæ Majestatis minus digna facilitate ex-
 teras regiones pervagaretur, Papiensis
 hanc quoque calumniam diluit. Præ-
 terea affirmant alii, Pium sibi metipso sat
 persuasum habuisse, quod magna, quæ
 pro bello sacro adversus Turcas fecisset,
 molimina successus destitueret, nihilomi-
 nus ut vulgi ludibria effugeret, non nisi
 Brundisium usque navigare, ibidemque
 hyemem transigere, ac demum neglecta
 hujus expeditionis executione Romam
 reverti statuisset, quinimo ne nimis levi-
 tatis, qua tantum opus aggredi præsum-
 pisset, notam incurreret, subjungunt

Sæcul. XV. nonnulli, ipsum finistri successus causam
 A.C 1464 in Principes, eoquod piis ejus consiliis
 defuissent, rejicere voluisse; (*) sed in-
 opinata

(*) *Hanc calumniam Odoricus Raynaldus ad hunc annum num. 48. sequentibus refutat. A quo, inquit, Pii mens melius, quam a Pio ipso explicari potuit? nam alia ipsi affingere, præsertim cum verbis responderint opera, furentis & vaticinantis est; fallente fidem Burgundo, Papa ab administrandi belli sacri onere solutus erat, cum ad id, sub lege, si Philippus adveniret, se obstrinxisset; divinæ tamen gloriæ flagrans studio pericula suscepit. Quod vero Brundisium ire statuisset, num propterea reditum cogitavit? cum jam antea Burgundo scripsisset, occupata a Ferdinando ditione ex ista maritima ora in Græciam, ubi gerendæ rei afforet occasio, adversus Turcas facili trajectu incurrere ipsos posse. Confirmatam itaque potius sententiam de profundenda pro Christianis vita, quam revocatam inde colligimus, neque ipsam culpam indefensæ rei Christianæ in Principes avertere meditatum esse ex industria siagi potest, cum sine navigationis Brundisinae labore, exceptis Hungaro Rege, Venetorum Duce, & Rhodiorum Magistro, ceteros Principes defuisse periclitanti Religioni constaret. Ita Raynaldus, cui optimo jure hæc in rem cum Cicerone addere possumus: miseros esse interdum Principes optime de Republica meri-*

opinata Pontificis mors cunctas istas cu-
ras prævenit.

Sæcul. XV.
A.C. 1464.

Corpus ejus Romam delatum in Ec-
clesia S. Petri depositum fuit, ubi etiam
die vigesima octava Mensis Augusti ter-
ræ mandatum est. Postea in ejus scri-
niis ferme quinquaginta aureorum millia
reperita fuere ad sustinendas belli Turcici
expensas collecta. Communis omnium
sententia eo abibat, ut hæc summa Mat-
thiæ Hungarorum Regi daretur, abs du-
bio, eoquod ipse majora ceteris damna
a Turcis perpeffus, necnon gravioribus
adhucdum periculis expositus esset, &
aliunde Veneti, cum in hujus Regis po-
tentia plurimum considerent, illum etiam
adeo potenter adjuvari cuperent, ut ho-
stibus valide resistere posset.

§. CV.

*Congregatio Cardinalium defuncto
Pontifice habita.*

Mortuo Pontifice Principes, qui Anco-
nam venerant, ad suam quisque pa-
triam iter relexerunt; Cardinales vero
congregationem habebant, in qua Dux
Vene-

meritos, quod in iis homines non solum præ-
claras res obliviscantur, sed nefarias etiam su-
spicentur.